

José Overtoom (heeft een ontwerp-bureau) en Matthijs van Roozendaal (freelance schipper), beiden uit 1951, ontmoetten elkaar toevallig bij een wederzijdse vriendin. Pas een half jaar later werden ze stapelverliefd. Inmiddels zijn ze – ongetrouwd – veertig jaar samen. Ze hebben een pleegzoon van 36.

Anno 2012 sneuvelt één op de drie huwelijken. Deze stellen doen daar niet aan mee. Ze zijn al ruim 25 jaar samen en nog steeds gek met elkaar.

25+

José: 'Een enorme luxe, twee mannen'

Matthijs: 'Ik voelde geen jaloezie bij haar minnaar'

JOSÉ: "De eerste keer dat ik Matthijs ontmoette, vond ik hem niet speciaal. Hij kwam een studentenkamer bekijken van een vriendin van mij. Na afloop fietsten we samen op. Ik dacht: jesus, wat moeten we dat hele eind tegen elkaar zeggen? Pas een half jaar later zag ik hem opnieuw, bij de studentenvereniging, en heel gek, maar het was gelijk leuk. Op een middag ben ik langs gegaan bij zijn kamer en hebben we gevreeën. Drie maanden later trok hij bij me in.

Met de jaren heeft hij een interessantere kop gekregen. Hij is een mooie verschijning, zo goedgebouwd. Maar toen ik hem net kende, vond ik hem helemaal niet knap. Ik viel gewoon op zijn manier van doen, hoe hij praatte, lachte. Matthijs was mijn eerste grote liefde. Ik was gesloten, onzeker en verlegen. Hij tekende en speelde gitaar, en ik keek enorm tegen hem op. Maar na een paar jaar werden de rollen omgedraaid. Ik werd

Sla om voor de rest van haar verhaal

MATTHIJS: "Ik vond haar eerst een beetje een tutje, door haar lange haar. Maar een paar maanden later had ze het afgeknipt, en kwam het karakter in haar gezicht tevoorschijn, een mooie combinatie van eigenwijs en verlegen. Ik werd enorm naar haar toegetrokken, ja dat is toch magie? En nu? Voor een 60-jarige ziet ze er jong uit, energiek, trots, sterk. Ze heeft nog net geen zweepje in haar hand... (lacht). Een mooie vrouw die ook nog klopt van binnen, dat was ze en dat is ze. Ze heeft geen verborgen agenda, en hoe ze iets beoordeelt, lees je van haar gezicht af. En in de loop der jaren steeds meer, want je groeit zo naar elkaar toe. We hebben alles meegemaakt, en steeds is het gevoel gebleven dat we elkaar willen begrijpen en respecteren. En dat we nooit van elkaar hebben gevraagd anders te worden. Haar minnaar, daar voelde ik geen jaloezie bij. Het is zo'n onzin, eeuwige ▶

Sla om voor de rest van zijn verhaal

JOSÉ**Mooi aan hem:**

zijn lach

Ik maak hem blij met:

die speciale worst

Zijn favoriete boek:*Boven is het stil* van Gerbrand Bakker**De ideale vakantie:**

zeilen met onze eigen boot

MATTHIJS**Mooi aan haar:**

haar lengte (1.85m)

Ik maak haar blij met:

een kopje thee als voorzichtige aanmoediging om wakker te worden

Haar favoriete boek:*Zout op mijn huid* van Benoïte Grout**De ideale vakantie:**

zeilen met onze eigen boot

VERVOLG JOSÉ:

verliefd op iemand anders, en dat heeft vijfentwintig jaar geduurd. Matthijs bleef er nuchter onder. Heel bijzonder.

Mijn minnaar kwam jarenlang op zaterdag bij ons ontbijten, een geweldig ritueel. Ik leerde dat je verliefd kunt zijn op een ander zonder dat je vaste relatie eraan kapot gaat. Twee mannen, dat vond ik een enorme luxe. Ineens werd ik door meer mensen gewaardeerd, terwijl ik vroeger nauwelijks vrienden had. Hij was een ondernemende, spannende man, maar ook een dominante macho, met wie ik nooit zou kunnen wonen. Dus in feite koos ik voor Matthijs. Dat hele verliefde was er misschien af, maar het was echte liefde geworden. Ik ben elke dag nog zo blij als hij thuiskomt.

Onze kracht is dat we grote beslissingen soepel nemen. Alles is bespreekbaar. Toen ik na een paar jaar werken naar de Rietveld Academie wilde, moesten we verhuizen, omdat we ineens veel minder geld hadden. Daarna begon Matthijs voor zichzelf. En over een paar jaar gaan we permanent op een boot wonen en varen, naar Parijs en Berlijn. Zo blijft onze relatie spannend. Ik dacht dat ik gewoon kinderen zou krijgen, maar dat lukte helemaal niet, vreselijk. Met Dave, onze pleegzoon, hadden we een moeilijke tijd, maar dat bracht ons dichterbij elkaar.

Dat we al veertig jaar gelukkig zijn, komt omdat wij genieten van dezelfde dingen, van varen en fietsen, tot museumbezoek en samen mooie kleding kopen. Nou, ik ken geen man die dat leuk vindt! Matthijs is altijd goedgehumeurd. Mijn zorgen weet hij te verluchten. Hij kan goed luisteren. Maar als hij zelf problemen heeft wordt hij stiller, en moet hij het eerst zelf verwerken. Dan por ik hem op, want op een gegeven moment moet je elkaar er weer bij trekken. Daarom

zijn we nog steeds zo close. Alles wat ik spannend vind, uit zich in vermoeidheid. Dan zegt hij: rust jij maar even uit, ik doe het wel. Bij Matthijs kan ik volledig mezelf zijn, en hij ook bij mij. Bij hem hoef ik me nergens voor te schamen.”

VERVOLG MATTHIJS:

trouw! En ik was strontverliefd op José. Elkaar zo goed kennen en waarderen, dat vind je bij een ander nooit meer. Maar op een gegeven moment was ik die verhouding wel zat, en toen was ze ook nog eens niet ongesteld geworden, en ik dacht: god, ze zal nou toch niet zwanger zijn van die lul? Terwijl ik me had laten steriliseren, weet je wel. Kom op zeg. Ik zei: ‘Je lost het maar op, maar er gaat hier geen kind van die jongen rondlopen!’ Ik was tot in mijn ziel gekrenkt.

Als José iets wil, moet je van goede huizen komen wil er wat anders gebeuren. Dus ik probeer altijd met charme en zonder conflicten mijn zin te krijgen. Dat we nu op een boot gaan wonen en door Europa gaan trekken, heb ik er langzaam ingedruppeld in een periode van zeven, acht jaar. Stiekem heb ik onderzocht of het haalbaar was. Want de voorwaarde voor José om mee te gaan in een droom is de haalbaarheid, terwijl ik al geniet van het dromen zelf.

Veertig jaar samen, ja hoe hou je dat vol? Omdat ze mij leuk vindt, haha. Ik vraag me wel eens af of het niet saai is, maar nee, ik vind het heel comfortabel. Elke keer alles onder uit de kast moeten halen voor een leuk avontuur, dat is niks. Ik vind het fijn dat ik haar mag kennen. Dat ze zich helemaal voor mij openstelt. En dat ik af en toe een ontzettende lul mag zijn. Als ik stiekem rook, krijg ik wel op mijn sodemieter, maar dat maakt niet uit, uiteindelijk.

Ik heb over mezelf leren praten door haar. Grappig, want in het begin heeft zij over emoties leren praten door mij. Bij ons thuis was dat de gewoonte, maar ik hield ook dingen achter. Zij leerde me om écht eerlijk te zijn. Ik was een tijd directeur van een centrum voor dak- en thuislozen, en daar moest ik een rol spelen. Thuis kon ik af en toe gewoon huilen, als er iets ergs was gebeurd. Uiteindelijk heb ik besloten om iets heel anders te gaan doen: ik werd schipper. Dat hoort heel erg bij onze relatie, dat we elkaar steunen bij belangrijke keuzes. De ene keer is de één de bovenliggende partij, dan de andere. Mensen zeggen altijd dat je moet werken voor een relatie, maar dat is helemaal niet zo, welnee!” ■

DIT ZEIDEN ZE NA AFLOOP:

José: “Toen ik het teruglas dacht ik: het is maar goed dat ik niet in de politiek zit, want ik vertel veel te veel!”

Matthijs: “We vroegen ons af of het verhaal over José’s minnaar er nou wel in moest, maar nee, we schamen ons nergens voor.”